

Sygn. akt IX W 2040/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: stażysta Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. R. B.

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 r. sprawy

T. K.

syna M. i E. z domu M.

ur. (...) w N.

obwinionego o to, że:

w dniu 29 kwietnia 2014 r., ok. godz. 15¹⁵ w O., przy ul. (...) zaparkował pojazdem marki S. o nr rej. (...) w wyniku czego naruszył warunki dopuszczalności postoju pojazdu na chodniku (nie zaparkował pojazdu przy krawędzi jezdni), czym wykroczył przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **T. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 29 kwietnia 2014 r., ok. godz. 15¹⁵ w O., przy ul. (...) kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) naruszył warunki dopuszczalności postoju całego samochodu osobowego na chodniku, w ten sposób, że zaparkował ten pojazd nie bezpośrednio przy krawędzi jezdni tj. czynu z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw skazuje go na **karę 200,- (dwieście) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2014 r., ok. godz. 15¹⁵ strażnicy Straży Miejskiej w O. patrolując ulicę (...) w O., na wysokości budynku (...) zauważyli pojazd marki S. o nr rej. (...), który zaparkowany był w całości na chodniku, jednak nie bezpośrednio przy krawędzi jezdni, a przy tej stronie chodnika, która sąsiaduje z budynkiem (...). Wobec braku kierowcy pojazdu w trakcie interwencji pozostawili za wycieraczką pojazdu wezwanie do stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej.

(dowód: notatka urzędowa k. 3-3v, zdjęcie miejsca zderzenia k. 4, schemat oznakowania k. 23; zeznania Ł. G. k. 24v, M. W. k. 24v)

Obwiniony w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w tym miejscu, w ten sam sposób parkował swój samochód od trzech lat, bo on niedaleko od tego miejsca pracuje i w pobliżu pracuje jego żona. Podkreślił, że w tym miejscu chodnik ma 5 metrów a jego samochód nikomu nie utrudniał ruchu.

(wyjaśnienia k. 35-35v)

Sąd zważył, co następuje.

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na podzielenie, ale jedynie w części dotyczącej zastosowanej przez niego interpretacji obowiązujących przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, bowiem mimo formalnego nieprzyznania się do winy obwiniony nie neguje w praktyce ustaleń stanu faktycznego. Zdaniem Sądu nieprzyznanie się przez obwinionego do winy jest jedynie wyrazem niezrozumienia lub złej interpretacji podstawowych przepisów Prawa o ruchu drogowym i stanowi wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Zarówno ze szkicu sporządzonego przez strażników miejskich w dniu zdarzenia, jak i wykonanego przez nich zdjęcia wynika bezspornie sposób i miejsce zaparkowania pojazdu obwinionego. Ze zdjęcia tego wynika również, że w dniu zdarzenia, przed miejscem, gdzie obwiniony parkował pojazd nie był ustawiony znak B-36 (a widoczny choćby na zdjęciach z systemu G. M. z września 2012 – k. 25-26). Nie oznacza to jednak wcale, że parkowanie w tym miejscu i w sposób jaki uczynił to obwiniony było dozwolone.

Sąd uznał, że zeznania przesłuchanych w tej sprawie świadków – strażników Straży Miejskiej są logiczne, zbieżne i konsekwentne, tworzące komplementarną całość z pozostałym zebrany materiał dowodowy.

Co więcej, wypowiedzi tych świadków znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez jednego z nich bezpośrednio po wykonanych czynnościach służbowych i zdjęcie zaparkowanego pojazdu, wskazując jednoznacznie na usytuowanie pojazdu obwinionego na chodniku.

Natomiast szkic z k. 5 z naniesionym znakiem B-36 został sporządzony przez strażnika przeprowadzającego czynności wyjaśniające, który również odebrała wyjaśnienia od obwinionego, a która nie była na miejscu zdarzenia a szkic oparła na stanie jaki obowiązywał wcześniej w tym miejscu.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza zawinienie obwinionego w zakresie popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw.

Wbrew sugestiom obwinionego zatrzymanie i parkowanie pojazdem jest obwarowane szeregiem rygorów i nie jest zabronione wyłącznie wówczas, gdy wynika to ze znaku np. B-36. Ustawodawca uzależnił możliwość parkowania i postoju pojazdu na chodniku, które jest wyjątkiem od ogólnej reguły przewidzianej w przepisie art. 46 ust. 2, według której zatrzymanie pojazdu następuje na jezdni. Regułą jest, że na chodniku nie mogą zatrzymywać się i stać pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 2,5 tony. Warunkiem podstawowym zatrzymywania lub postoju na chodniku jest nieutrudnianie ruchu pieszym – odległość pozostawiona dla pieszych nie może być mniejsza niż 1,5 metra. Ostatnim warunkiem, który obowiązuje przy parkowaniu całym pojazdem na chodniku (art. 47 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym) jest ustawienie tego pojazdu przy krawędzi jezdni (a więc nie przy krawędzi chodnika przeciwległej do jezdni) Jeśli zatem, jak w niniejszej sprawie, chodnik nie przylega bezpośrednio do jezdni, a oddzielony jest od niej pasem zieleni, wówczas na takim odcinku chodnika nie jest w ogóle dozwolone parkowanie całym pojazdem na chodniku.

Tym samym, Sąd przyjął, że przeprowadzone dowody pozwalają na jednoznaczne uznanie, że obwiniony T. K. swoim zachowaniem naruszył normę i wypełnił przesłanki odpowiedzialności wynikające z przepisu art. 97 kw i podlega odpowiedzialności z tego tytułu.

Sąd, w stosunku do opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej przyjętych we wniosku o ukaranie dokonał ich uszczegółowienia, a że przepis art. 97 kw ma charakter normy blankietowej kwalifikację prawną tego czynu uzupełnił o przepis art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę, jako okoliczności obciążające postawę sprawcy w momencie składania wyjaśnień na etapie czynności wyjaśniających, którą można ocenić jako nielicującą z pozycją i wykształceniem obwinionego, a która niewątpliwie dodatkowo wskazuje nie tylko na głęboką nieznajomość podstawowych zasad ruchu drogowego ale i brak gotowości na przyjmowanie rzeczowych i logicznych argumentów.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił wcześniejszą niekaralność obwinionego.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd skazał obwinionego na karę grzywny jak w części dyspozytywnej wyroku.

Wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i odpowiada wymogom kary w zakresie prewencyjno – wychowawczego oddziaływania.

Wobec skazania za zarzucany mu czyn obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą, uznając, iż jest on w stanie je ponieść.